

ne. Krigsskolen i London, som forøvrig hadde også hadde elever fra Luftforsvaret, ble opprettet for at man skulle få en stamme av yngre, godt utdannede offiserer når Forsvaret skulle bygges opp igjen etter at krigen var slutt. Tilsvarende tiltak ble forøvrig også iverksatt fra Marinens side. De to nederste klasser av Krigsskolen ble etter avsluttet skolegang i London gitt regulær britisk offisersutdannelse ved OCTU's tilhørende de ulike britiske våpen og troppearter. Øverste avdeling av Krigsskolen, hvor alle hadde tidligere befalsutdannelse fra Norge, ble beordret til tjeneste ved britiske avdelinger og en del deltok også med sine avdelinger i operasjonene på kontinentet. En stor del av offiserene fra Krigsskolen i London kom således i aktiv tjeneste i Norge eller på kontinentet.

Det er sørgelig at offiserer med en så fremragende krigsinnsats som Werner Christie ikke viser større forståelse for nødvendigheten av at militært personell må utføre den tjeneste de blir pålagt, og ikke hva de selv helst ønsker å gjøre, spesielt i krigstid. Werner Christie har vært dobbelt begunstiget ved at han både har fått anledning til å ilegge seg store fortjenester i sin krigsinnsats, og at han kom fra det uten skade eller mén. Han burde holde seg for god til å komme med angrep av denne type som gjengitt i HV-bladet for mai 1995. Det er bare egnet til å skape uønskede motsetninger mellom forsvarsgrenene.

Tønne Huitfeldt og
Paal Frisvold

Vi har forelagt ovenstående for generalmajor Christie, og Heimevernsbladets utgivelsesfrekvens tatt i betraktning, finner vi det mest hensiktsmessig at generalmajoren får komme med et tilsvarende uttalelse i innværende utgåve av bladet:

Min artikkel kom istand fordi Heimevernsbladet ba meg oppsummere noen av mine personlige krigserfaringer. Innlegget fra generaløytnantene Tønne Huitfeldt og Paal Frisvold har sitt utgangspunkt i følgende korte avsnitt i min artikkel som var på to sider:

«På utefronten var marinen, flyvåpenet og handelsmarinen hovedaktører - bortsett fra spesialoppdrag deltok hæren lite i selve kamphandlingene. Jeg har aldri forstått hvorfor våre politikere styrte den slik. Folk fra marine og flyvåpen gikk på skoler og kurs i Royal Navy og RAF, og hadde et nært og lærerikt forhold til våre allierte. Til tross for høylydte protester fra yngre befal ble hæren holdt separat, f.eks. med egen krigsskole i London. Etter krigen skapte denne forskjellsbehandling unødige motsetningsforhold mellom forsvarsgrenene».

Som det fremgår av Huitfeldts og Frisvolds innlegg var general Fleischer uenig i regjeringens linje. Er det da så rart at jeg setter spørsmålsteget ved denne policy. Jeg beklager sterkt hvis dette kan oppfattes som «noen spark til Hæren»!

Jeg nærer ingen tvil om at hærens offiserer ønsket å kjempe. Det som forundrer meg er at Militæravtalen med Storbritannia av 28. mai 1941 ble gjennomført så forskjellig i de tre forsvarsgrener. Mens marinen og flyvåpnene fikk være i

kamp nesten hele krigen, ble storparten av Den norske brigade meget mot sin vilje holdt tilbake til bruk for eventuell invasjon i Norge. Spesielt det yngre hærbebefal folte dette som urettferdig især da flyvåpnene folk – og også marinens – kunne hente erfaringer og laurbær i kontinuerlige kamphandlinger.

Gjennom fem krigsår vokste det frem forskjellig kultur i de tre forsvarsgrener. Kanskje til og med diskusjonen mellom Huitfeldt, Frisvold og meg er et bevis på at de ulike rammebetingelser har skapt uønskede motsetningsforhold mellom forsvarsgrenene.

Werner Christie

«Gutta på skauen»

I vår reportasje fra det såkalte partisanerstevnet ved Sokna i slutten av juni, (HV-8/95) kom vi i skade for å skrive at Jens Christian Hauge var tilstede på stevnet. Det var imidlertid feil. Jens Christian Hauge var ikke tilstede på stevnet.

Norske flygere i 2. verdenskrig og Hæren

Generalmajor Werner Christie forteller i en artikkel i Heimevernsbladet nr. 5/1995 om norske flygeres innsats i 2. verdenskrig, og finner det her på sin plass å komme med noen spark til Hæren.

Christie sier at han ikke har forstått hvorfor politikerne styrte det slik at Hæren deltok lite i selve kamphandlingene på utefronten. Dette kan Christie skaffe seg innsikt i ved å lese f.eks. Olav Ristes historiske fremstilling i «Londonregjeringa», og E. Fjærli: «Den norske hær i Storbritannia».

Her vil han se at Hærens ledelse med general C.G. Fleischer i spissen ikke var enig i regjeringens linje, mens selv sagt måtte bøye seg for dennes avgjørelse og Militæravtalen med Storbritannia av 28. mai 1941. Hærens avdelinger i Skottland, på Island, Jan Mayen, Spitsbergen og Syd-Georgia var under britisk kommando, Hærens befal og mannskaper gjennomgikk et stort antall britisk kurs og avdelingene deltok stadig i større britiske øvelser av forskjellig slag.

Det er direkte galt når Christie fremstiller det slik at «Hæren ble holdt mer separat for eksempel med egen krigsskole i London» og at det var en forskjellsbehandling som skapte unødige motsetningsforhold mellom forsvarsgrene-